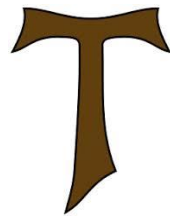

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 26

maig 2021

núm. 244

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

Consagració a Jesús a través de Maria

L'APORTACIÓ ECONÒMICA DELS GERMANS

REGLA, 25

*Tots els germans i germanes facin una aportació,
segons les pròpies possibilitats,
per tal de sufragar les despeses necessàries
tant a la vida de la fraternitat
com a les obres de culte, d'apostatat i de caritat.*

*Les fraternitats locals procurin contribuir també a les despeses
dels Consells de les fraternitats de nivell superior (13).*

GLOSSA AL TEXT

1.- Potser ens sorprèn que un article de la Regla sigui destinat a recordar als germans que han de fer una aportació econòmica per al sosteniment de l'OFS a tots els nivells. Gairebé es podria donar per descomptat en un grup que essencialment vol viure la fraternitat. Però hi és. I caldrà fer-hi un breu comentari. Servirà, si més no, per a sensibilitzar els germans sobre un punt que no han d'oblidar.

2.- És ben cert que totes les organitzacions, siguin quines siguin, necessiten sempre d'uns recursos econòmics per a funcionar degudament. I els necessaris per al bon funcionament de l'OFS certament que els hi hem de posar nosaltres, els germans i les germanes que l'integren. Sempre, això sí, segons les possibilitats de cada u.

QÜESTIONARI

- 1) Què t'ha semblat important o t'ha agradat més en aquest tema?
- 2) Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de lla Fraternitat?

PARAULA DE SANT FRANCESC

Benaurat el servent que quan parla no es manifesta per heure'n recompensa ni es prodiga en lleugereses, sinó que pensa anticipadament el que ha de dir i sap mesurar les seves respostes (Adm. 21).

DE COM LA TELEVISIÓ CONTRIBUEIX AL PROGRÉS DE LA "ZOOSIEDAD": EL CAS D'ANTONIO DAVID I ROCÍTO

El cert és que em passa desapercebut tot el que moltes cadenes de televisió instal·len en la seva graella de programació. En aquest cas, van ser dos crítics de televisió els que m'hi feren caure i algun company em demanà que m'hi poses perquè volia comentar-me, molt més enllà del safareig, com funcionen algunes coses. No, no es tracta d'una opinió sobre la premsa rosa o groga, televisiva o de paper cuixé. No. Casos com el que està quedant retratat en una cadena de televisió d'àmbit general n'hi ha moltíssims. Aquests darrers, no el televisiu, són anònims perquè no tenen possibilitat de compra-venda i a més ningú no coneix les parts en litigi. No estem parlant de coses fora mida, que no es donin en el nostre àmbit social, segur que en coneixeu algun més, només que la popularitat i el rebombori dels noms que s'hi barregen els fan esclatar en l'univers mediàtic. I la gent s'hi entreté. Forma part conjuntural de l'oci i de la distracció.

No sé quantes parts tindrà aquesta opinió. Pot ser necessitaré la benvolença de la direcció del Butlletí per sortir a l'exterior. No ho sé.

Em preocupa l'ètica i els continguts socials que poden ser fonament de la nostra manera de fer en la vida. Em preocupa com són tractats aspectes de la vida humana en els mitjans de comunicació. Em preocupa la repercussió social d'aquests fets. No em val la resposta de que em diguin que això són coses que no van enlloc i que només generen morbo. No em preocupa que generin morbositat. Em preocupa que la morbositat sigui una forma de "divertimento" que arrossegui audiències milionàries de gent, que formen part de les llistes del cens i després voten, per exemple. Em preocupa com es tracta la dignitat humana i que aquesta tingui un tractament indigne, precisament perquè és humana. Encara que els qui es presten al joc ho facin voluntàriament secundats per un seguici de zeros darrere d'una unitat numèrica que s'instal·larà en la seva butxaca. I em preocupa el seu relleu social perquè posa en evidència la societat que tenim i de la que nosaltres en formem part.

No dubto que el que m'ocupa és un fet de rellevància notòria i que ha marcat el moment televisiu des de que s'inicià. I això em fa pensar. Hi ha programes que el seu objectiu és atreure audiència. Res a dir. Hi ha gent el suficientment genial que és capaç de manegar-ho auscultant el que la gent desitja, per a mi "carnassa", entesa com abundància de carn per a donar de menjar a gent afamada encara no sé de què, encara que m'imagino que sé el perquè, deglutida al més pur estil troglodític i cavernícola. Els participants d'aquests espectacles, donen forma a un teatre en el que tots són actors i especialistes en ningú no sap què. No solen destacar pel seu nivell ni cultural, ni científic, ni de cap especialitat transcendent, ni per la seva saviesa, ni

mèrits rellevants aconseguits. Estan allà perquè son populars per les coses més absurdes, com haver format part d'altres circs mediàtics; proeses en la vida com marxandatge de la pròpia intimitat i la dels altres; ser fills d'alguna celebritat, ara, es veu que en diuen "celebrities"; comportaments estrambòtics que criden l'atenció i que a nosaltres ens farien fondre de vergonya i que ells aprofiten d'una manera molt intel·ligent. I això hi ha gent que ho sap canalitzar de manera genial i espectacular. I en treuen profit. Molt sucós, dit sigui de passada.

El darrer, començat ja fa unes setmanes i en la cúspide dels índex d'audiència, s'inicià, molt hàbilment, quan havia acabat un altre circ mediàtic, munit fins a l'última gota del "braguer de la vaca". Era sobre una famosa "tonadillera. Com James Bond, segur que tornarà.

Ara bé, l'actual circ, ara en emissió, no es va improvisar, portava ja alguns mesos preparant-se. I es preparava, quina casualitat, mentre l'anterior s'emetia. Aquestos circs es fonamenten en imatges, declaracions, opinions i "testimonis" respecte a l'element en qüestió. Aquest "tècnics, que parlen com a veritables especialistes de tot, situats sobre el bé i el mal, judiquen i opinen sobre la "qüestió analitzada" amb criteris i raons que no sé d'on pas surten...

Revestits d'una dubtosa coherència, van donant lliçons a tort i a dret. Després de veure la primera emissió on un dels tertulians és acusat de maltractador, aquest darrer és expulsat del programa com si els agafés de nou, quan el programa emès s'havia estat realitzant i produint mesos abans en el si de la mateixa cadena. Fins aleshores no s'havia descobert res? A tots els agafa de nou? No m'ho crec. Tot sigui per engreixar els circs televisius a base de carnassa. Els mateixos tertulians que ha posat al caure d'un ruc a la protagonista del documental, en connivència i participació amb el que ara ha estat expulsat, canvien de postura dient un "lo siento" i comencen a fer llenya d'un altre arbre caigut que ells mateixos han serrat. I no passa res. Es continua amb el mateix to, sense ni un punt i a part, tot en el mateix paràgraf i ni una coma. I ningú no marxa i es retira amb un mínim de dignitat després de sagnar a algú al qui ara posen cataplasmes. L'àngel passa a dimoni i el dimoni a àngel, segons uns criteris que no sé quins són i la gent es queda tan panxa.

A efectes d'un programa fonamentat en l'airejament de les intimitats més pregones, ves per on, apareix la trucada d'un ministre de l'actual govern de l'Estat aiguabarrejant-se amb el safareig ocasionat. ¿Voleu dir que no hauria de estar, una ministra, per coses més importants, que no pas engreixant un circ mediàtic?

Sí, ja sé que m'estic embolicant, però això a mi no em pot passar per alt. La incidència i les repercussions són d'audiències milionàries i és, per a mi, un reflex de com està una societat concreta: la meua. Jo formo part d'aquesta societat i convisc en ella i amb ella. I és en aquesta societat que cal que visquem el testimoni que es propi de la nostra vida. I jo em pregunto: Hi cap? Hi té lloc?

Fra Joaquim Recasens, ofm

EL PODER DE L'AMOR

(Pentecosta)

Com qualsevol bona mare, quan la Karen es va assabentar que estava embarassada, va preparar el seu fill de tres anys, en Michael, per rebre un germà nou. Uns mesos després, la Karen va descobrir que el bebè era nena. En petit Michael tenia moltes ganes de tenir una germana. Dia i nit cantava per la seva germana a la panxa de la mare. Abans que la nena nasqués, en Michael ja havia creat una relació amb ella.

L'embaràs va progressar bé. Quan era temps per donar a llum, va arribar el dolor. La mare va ser ingressada a l'hospital de St. Mary's, Tennessee, als EUA. Malauradament, un part senzill es va convertir en un part complicat. La nena va néixer. Però com que no responia, els metges la van posar a la UCI (Unitat de Cures Intensives).

Els dies passaven i la condició de la nena empitjorava. El pediatra havia de dir als pares que no hi havia esperança. La Karen i el seu marit estaven compungits. Amb el cor ple de tristesa, van contactar amb un cementeri local per a reservar un lloc per l'enterrament. Malgrat els pares prepararessin l'enterrament, en petit Michael insistia: "Quan li puc cantar a la meva germana? M'agradaria cantar per ella".

És una prohibició que els nens entrin a la UCI. Però en Michael volia veure el bebè i cantar per ella. Com que de totes maneres no hi va haver esperança, estava bé que la visités. Llavors, quan la Karen portava en Michael, una infermera li va dir: "No puc permetre el nen dins. Treu-lo d'aquí". Però la Karen li va dir sense por: "Ell no marxarà fins que li canti a la seva germana".

La Karen va agafar en Michael i el va posar prop del bebè. El nen de tres anys amb un cor ben pur va cantar. La cançó anava així: "*Tu ets el sol del meu cor, l'únic sol, quan el meu cel està gris. Tu saps com t'estimo. No te'n vagis, sol del meu cor*". En sentir-ho, miraculosament, el bebè va reaccionar per primera vegada. La Karen no podia creure el que veien els seus ulls. Va encoratjar en Michael: "Continua cantant, carinyo!"

"L'altra nit, quan estava dormint, vaig somiar que et tenia en els meus braços. *Ets el meu sol, l'únic sol. No te'n vagis, sol del meu cor*". La respiració intermitent del bebè ara era compassada i normal. Les llàgrimes van omplir tan els ulls de la Karen com els de la infermera. L'endemà, al dia següent, el bebè estava perfecte i ja podia anar a casa.

Estimats germans en Jesucrist,

Si la pasqua és el triomf de l'amor, la Pentecosta és el poder de l'amor. Per molts de nosaltres, és fàcil associar l'Esperit Sant amb la paraula "poder". Però penso que l'Esperit Sant és la persona menys entesa i més mal interpretada de la Santíssima Trinitat.

És fàcil de tenir una idea de Déu Pare, perquè tots nosaltres tenim pares. És fàcil relacionar-nos amb Jesús perquè es va fer com un de nosaltres. Però què vol dir "l'Esperit Sant"? Molts el mal interpreten com un esperit màgic amb habilitats sobrenaturals.

Però la veritat és que l'Esperit Sant és una persona. És com tu i jo: una persona. És com Déu Pare i Jesús: una persona. L'Esperit Sant és ple d'amor. És entre nosaltres i dins nostre. En altres paraules, on hi ha l'amor, n'hi ha l'Esperit Sant. Tal com la gent mal interpreta l'atracció com a amor, també mal interpreta l'Esperit Sant. Ningú no pot estimar sense l'Esperit Sant.

És una mite que l'Esperit Sant es revela només en coses extraordinàries. De fet, es revela en la vida quotidiana. Per exemple, quan el profeta Elies esperava l'Esperit del Senyor, va venir un vent fort. Però Déu no hi era. Llavors va venir un terratrèmol, però Déu no hi era. Després va venir foc, però Déu no hi era. Finalment es va alçar el murmuri d'un ventijol suau. *En sentir-lo, Elies es va tapar la cara amb el mantell, perquè Déu hi era (Cf. 1 reis 19, 11 -13).*

Santa Teresa de Calcuta, una vegada, va dir: *"No hi ha grans obres, només hi ha petites obres amb gran amor i obres ordinàries amb un amor extraordinari"*. L'Esperit Sant es revela en les obres de la vida quotidiana. Pot ser una obra senzilla com cantar per una germana recent nascuda o seure a prop d'un malalt i consolar-lo. Si us plau, no subestimem el poder de l'Esperit Sant; no subestimem el poder de l'amor.

Moltes vegades, pensem molt i intentem fer moltes coses amb la ment. A la història de la Karen, el Michael no era metge; no va fer un tractament mèdic; només va cantar a la seva germana recent nascuda i va ser suficient per curar-la. Una obra senzilla i amorosa pot fer més miracles que moltes teories.

Germans,

Que siguem instruments de l'Esperit Sant. Que siguem instruments de l'amor. Quan ens permetem ser instruments de l'amor, podrem veure miracles com els pescadors que van esdevenir predicadors de l'evangeli o la cançó d'un nen de tres anys que va curar un infant moribund. Que el món, a través nostre, experimenti el poder de l'amor, el poder de l'Esperit Sant. Amén

Fra Arun Renald, ofmcap

RESUMEN DE LA FORMACIÓN DE LA OFS DE CATALUNYA

27 Marzo 2021

El tiempo que nos toca vivir no es mejor ni peor que otros momentos del pasado. Juan Pablo II en la exhortación apostólica para la vocación y misión de los laicos en la Iglesia y en el mundo nos decía: “Hay que mirar a la casa de este mundo con sus valores y sus problemas, sus inquietudes y sus esperanzas, sus conquistas y sus derrotas...” Hemos de ser capaces de mirar a nuestro mundo con espíritu cristiano y franciscano: con realismo, pero con simpatía y esperanza, en la certeza, de que el amor de Dios no disminuye y continúa animando, en este mundo y en este tiempo.

La casa de nuestro mundo

El Papa Francisco en su última encíclica, *Fratelli Tutti* (Todos hermanos) título inspirado de las admoniciones de san Francisco, de una manera valiente denuncia: Estamos en la sociedad del descarte el Papa Francisco habla de ella como “una cultura de exclusión a todo aquel y aquello que no esté en capacidad de producir según los términos que el liberalismo económico exagerado ha instaurado”. Nos encontramos con en el fenómeno desconcertante de los nuevos sistemas nuevos de información, comunicación, finanzas, producción; son fenómenos positivos, pero ambivalentes.

El término ambivalente lo puedo explicar mejor a través de ejemplos: Está muy difundido el sentido de conexión internacional, se puede hablar con video conferencia con personas de otros continentes; pero falla la interconexión con las personas más cercanas, hay poco diálogo en la familia... Aumenta el número de los que usamos internet, pero no se reduce el número de analfabetos. Hemos ido y vuelto a la luna y somos incapaces de cruzar el rellano, para conocer al vecino e interesarme por él. Podríamos resumir nuestro tiempo con las palabras de Ortega y Gasset en su libro *La rebelión de las masas*: “vivimos en un tiempo que se siente fabulosamente capaz para realizar, pero no sabe qué realizar. Domina todas las cosas, pero no es dueño de sí mismo. Se siente perdido en su propia abundancia. Con más medios, más saber, más técnicas que nunca, resulta que el mundo actual va como el más desdichado que haya habido: puramente a la deriva.”

Parecería que este tiempo sólo pone problemas y obstáculos inalcanzables a nuestro deseo y a nuestro compromiso de encarnar el evangelio, que propone valores

irrenunciables de solidaridad, de gratitud, tanto en opciones personales como de fraternidad. Nada más lejos, estamos invitados a responder adecuadamente a los signos de nuestro tiempo, no debemos temer a nuevas y audaces iniciativas o propuestas, para poder concretar con fantasía y creatividad, nuevos caminos para nuevas situaciones.

***Qué puede ofrecer la OFS o la fraternidad local de la OFS a la sociedad actual:
Frente a una sociedad dispersa y llena de depresiones, ofrecer y testimoniar una fraternidad de experiencia de oración y contemplativa.***

Toda acción cristiana y franciscana tiene que partir de una experiencia personal del Dios-AMOR. No podemos anunciar algo que no hemos experimentado. Ni a nivel personal, ni a nivel de fraternidad. Hemos de tener encuentros con Él y también en fraternidad.

Frente a una sociedad enferma que da la espalda al dolor y es “analfabeta” en el cuidado de los débiles y frágiles, estamos llamados, como el buen samaritano a ser cercano al otro.

Superando prejuicios, intereses personales, barreras históricas y culturales. Todos somos corresponsables en la construcción de una sociedad que sepa incluir, integrar y levantar a los que han caído o están sufriendo. El Papa exhorta a los cristianos a reconocer a Cristo en el rostro de los excluidos.

Frente a una sociedad solitaria, enganchada a MP3, móviles, ordenadores, la fraternidad de la OFS ofrecer y testimoniar FRATERNIDAD.

La fraternidad nace cuando se pasa del yo al nosotros. Pero el “nosotros” no nace sencillamente del dato de realidad que me dice que además del yo existen otras personas. Para que se dé el “nosotros” debo aprender a perderme y encontrarme en otros. Este dinamismo difícil necesita el aprendizaje de la convivencia, de la coexistencia, del compartir y el convivir. Todo esto se hace con respeto, escucha, diálogo, amor...

Frente a una sociedad cómoda y asentada, ofrecer y testimoniar la fraternidad itinerante. (actitud misionera)

Esta itinerancia nos tiene que conducir al encuentro con los “leprosos” de nuestro tiempo, como dinamismo constructivo de conformarse al modo de ser de Cristo y es prueba de nuestra conversión.

Frente a una sociedad negativa y pesimista, ofrecer y testimoniar una fraternidad local alegre, esperanzadora y positiva.

La fraternidad local tiene que saber mirar a la sociedad con una actitud positiva y evangélica.

Frente a una sociedad intolerante, ofrecer y testimoniar una fraternidad local dialogante.

El diálogo es el nuevo nombre de la caridad, y urge hoy por el pluralismo religioso, las exigencias por la paz y la promoción humana.

Conclusión: una misión abierta

En esta sociedad que sufre y trasmite signos de esperanza, se pide a las fraternidades locales de la Orden Franciscana Seglar, ser promotores de una nueva cultura de esperanza y solidaridad. Debemos superar los egoísmos a favor del compartir, la cerrazón a favor del diálogo y la colaboración. Gracias a muchos hermanos de la Orden Franciscana Seglar, muchas fraternidades locales ya están en este camino. Animar a las que aún no han comenzado. Y tener muy presente que para este camino necesitamos paciencia, determinación, confianza y perseverancia.

La credibilidad y fuerza evangelizadora de nuestras fraternidades locales, dependen de nuestra apertura a la solidaridad, a la gratuidad, al compartir recursos y esperanzas. En una sociedad en la que no es fácil anunciar el Evangelio con palabras, es decisivo nuestro testimonio de un Dios que es “el bien, sumo bien, todo bien”. (Adm. 3)

Francisco Javier Conejo, ofs

LA NECESIDAD DE LOS ENCUENTROS

Las imágenes que hemos ido viendo por la tele durante estos últimos tiempos en las que, jóvenes y no tan jóvenes celebran fiestas clandestinas, me han hecho pensar en la búsqueda de libertad y la necesidad de descanso, de ocio.

Vivimos tiempos en los que se nos manda cuidarnos, evitar las distancias sociales, no vernos muy cerca, ni por mucho tiempo, mantenernos todos en la misma "burbuja". Corremos el peligro de perder relaciones, de acomodarnos, de no comentar los detalles cotidianos, codo a codo a los de nuestra confianza, en definitiva un peligro de volvernos personas replegadas y egoístas.

Las fiestas clandestinas que he comentado anteriormente no son adecuadas, ni solidarias con los demás. Quienes asisten o no son conscientes del daño que pueden hacer o les da lo mismo, pero denota también un cansancio sobre esta manera de vivir, un sentirse con falta de libertad, que lleva a perder la paciencia y las responsabilidades.

Cuando recordamos o hacemos mención de nuestros años de formación y, en general siempre, más que la rutina de las clases y el seguimiento de los horarios, nos recordamos de nuestras salidas, nuestras convivencias, nuestros momentos lúdicos. Todo ello unido a la rutina de las clases y de los horarios cotidianos ha ido forjando nuestra vida.

Con la catequesis de niños o jóvenes, con los grupos de adultos, las convivencias, las reuniones con las familias o las Eucaristías vividas con intensidad, siempre han sido y son un medio esencial para enriquecernos. Muchas amistades nacen en esos momentos y siempre son recordadas con cariño.

Debemos buscar momentos propicios para la conversación, para compartir nuestro pequeño mundo con aquellos que tenemos confianza, abriéndonos al otro, enriqueciéndonos con lo que se nos cuenta, en definitiva, sirven para conocernos mejor.

En el Evangelio Jesús va educando a sus discípulos haciéndoles ver la necesidad de vivir diversos modos de relación. Desde la intensidad de su predicación a la multitud, "Acudió a El tanta gente, que subió a una barca mientras que la gente quedó en la playa": (Mt. 13,2), pasando por sus conversaciones íntimas, en privado, "Los discípulos se le acercaron y le preguntaron ¿Por qué les hablas en parábolas?" (Mt. 13,10), hasta aquellas de contemplación con el Padre: "Una vez que les despidió, subió al monte, a solas, a orar" (Mt. 14,23). Todo ello para decirnos que estas deben ser nuestro modelo de estar en el mundo.

Esperamos que estos momentos de restricciones, de miedos a vivir juntos, nos sirvan para valorar nuestros encuentros, nuestra vida social y lo mejoremos con nuestro comportamiento, con nuestro testimonio.

Francisco Pesquera ofmconv.

ANEU I ANUNCIEU L'EVANGELI. ANEU I ANUNCIEU EL FRANCISCANISME.

Fa un parell d'anys un capítol va decidir que es fes una petita enquesta a tots els germans i germanes de l'OFS Catalunya preguntant sobre la seva incorporació a l'Orde i el significat que té per a nosaltres el fet de ser franciscà secular. No deixa de ser sorprenent que molts cristians catòlics desconeixen, avui en dia, l'existència del nostre Orde; però encara és més sorprenent que ho desconeguin creients que assisteixen habitualment a la comunió en Santuaris, convents o esglésies presidides per frares franciscans. Aquesta realitat, realment preocupant, és la que el Consell que enguany finalitza creu que hem d'intentar canviar no solament per una qüestió de supervivència sinó especialment per una qüestió de compromís amb el que som: uns catòlics que volen viure l'Evangelí seguint les empremtes de Sant Francesc.

Properament el Consell de l'OFS Catalunya publicarà un petit informe que expliqui els resultats de les preguntes i quines conclusions se'n poden treure, però a nivell molt general en podem treure una de molt clara: La majoria de germans i germanes reconeixen que va ser gràcies a altres germans o als mateixos frares que varen ser conscients de l'existència de la realitat espiritual i religiosa del món franciscà secular, i que va ser gràcies a l'entusiasme que aquests germans van saber transmetre, entre altres motius, que van decidir entrar-hi a formar part.

D'aquí crec que es pot treure una gran conclusió. Hem de transmetre el missatge evangèlic i també hem de transmetre, especialment a aquells catòlics que mostren un tarannà compatible amb l'espiritualitat franciscana, la manera d'entendre l'evangelí que va tenir Sant Francesc, Santa Clara i la resta de sants i beats franciscans. També hem d'animar, que no vol dir pas imposar, a la gent a que ens vingui a conèixer, que puguin veure en primera persona el nostre compromís, la nostra fe, la nostra alegria. Hem d'anunciar l'Evangelí però també la rica i fantàstica espiritualitat que varen tenir els fundadors de la nostra Orde, un orde que ja té 800 anys d'història.

La majoria dels que han contestat l'enquesta agraeixen a aquells que els van mostrar l'existència de l'Orde. És de rebut, doncs, que siguem nosaltres agraïts a aquells germans i germanes de l'immens regal que ens varen donar, i correspondre aquest regal amb la tasca de continuar fent el que ells varen fer amb nosaltres.

No és qüestió de vendre cap producte, però sí de mostrar la nostra realitat. En aquest sentit la tasca de tots els germans és imprescindible (és molt difícil que algú pugui conèixer l'Orde si ningú li explica) i també, com no podia ser d'una altra manera, la tasca de tots els frares. Des del Consell de l'OFS Catalunya es pot veure fàcilment

que allà on els frares més s'impliquen en la difusió del missatge del franciscà secular, més creix l'interès per l'Orde.

És, doncs, una obligació moral com a catòlics, en general, i franciscans, en particular, la de no quedar-nos quietes esperant que la gent vingui a nosaltres per si sola sinó que hem de ser nosaltres els que sortim i mostrem la immensa alegria que sentim de ser franciscans seculars i tota la riquesa que aquesta realitat implica. Us animo a anunciar l'evangeli i l'espiritualitat franciscana com ho varen fer els primers cristians i els primers franciscans.

Pau i Bé.

Josep Serra i Sales, ofs.

MES DE MARIA

Sempre hem sentit a dir allò de “Mes de maig, mes de Maria”. I a què és degut? La tradició de celebrar aquest mes tan especial d’advocació mariana, s’inicià en temps del rei Alfonso X de Castella, en el segle XIII, i té molt a veure amb l’esclat de la primavera.

En el segle XVI es va publicar un opuscle, “El maig espiritual”, amb gran difusió a moltes regions d’Itàlia i d’Alemanya, i establia les arrels per dedicar aquest mes d’una manera molt especial a la Mare de Déu. Sant Agustí, sant Bernat, alguns jesuïtes del segle XVIII...varen compondre cànctics i oracions per aquest mes en honor a Nostra Senyora.

Els Papes Pius VII i Pius IX varen ser uns grans impulsors de les celebracions dutes a terme durant aqueix mes, i, a més hi varen concedir indulgències. L’Església atorga aquest mes a la devoció especial a Maria per tal de conèixer-la i estimar-la més. Què podem fer d’especial durant el mes de Maria? Podem oferir-li flors, tant materials com espirituals. Aquestes darreres poden ser oracions especials, actes d’amor, actes d’agraïment, actes de consagració al seu Cor...

Podem reflexionar sobre els misteris viscuts quan encara era al món, com l’Anunciació, la Visita a la seva cosina Isabel, el Naixement de Jesús, la Presentació del seu Fill al temple, la Pèrdua i trobada del Nen diví al temple, el Casament de Canà, quan estava al peu de la Creu ... També podem meditar els quatre dogmes que varen envoltar la seva vida terrena: La seva Immaculada Concepció, la seva Maternitat divina, la seva Virginitat, la seva Assumpció al Cel ...

Essent Maria una persona humana, coneix totes les nostres debilitats i limitacions, i essent la Mare de la Humanitat de Déu, Aquest la cobrí d’infinites gràcies. La nostra Mare mai no deixa d’intercedir, per a tots nosaltres, davant el Bon Déu. Tinguem confiança en Ella, que com a Mare de Déu i Mare nostra, mai no ens abandonarà.

Aquest any tan complicat, a causa de la pandèmia mundial del Covid, el sant Pare Francesc ens recomana “redescobrir la bellesa del Rosari”. Quan el resem ens adreçem a Déu Pare, que ens ha donat el seu Fill, però ho fem posant d’intermediària a la Mare del Cel. La devoció a Maria ens fa meritoris del Cel.

Fou en el segle XVIII que sant Louis Maria Grignon de Monfort va promoure la pràctica del Rosari i la consagració a Jesús a través de Maria. Ja que tenim moltes maneres d’honorar la Mare durant aquest mes de les flors, pensem en el que podem fer per Ella en senyal d’agraïment, en senyal del nostre amor ... No oblidem que Maria és també la nostra Mare: En el moment abans en què Jesucrist entrà a la glòria, morint a la Creu en sacrifici per a la nostra salvació, la convertí en Mare nostra, en Mare de tota la humanitat, dient a cadascú de nosaltres: “Fill, aquí tens la teva Mare”.

Balbina Birba, ofs

PER QUÈ HE TRUCAT A LA PORTA DE L'OFS

Durant la primera reunió de la fraternitat, com és natural, les germanes em van preguntar:

-Com és que has decidit formar part de l'Orde Franciscà Secular?

Veureu...

Em penso que jo deuria tenir nou o deu anys; m'encantava llegir, em delia per sopar ben d'hora, anar-me'n al llit i assaborir una bona lectura. Un dia, en una de les moltes prestatgeries farcides de llibres que hi havia a casa vaig veure un títol que, no sabia dir-vos el motiu, va cridar-me l'atenció: "Les floretes de Sant Francesc". Vaig submergir-me en les seves pàgines, deliciosament ingènues, i vaig quedar IMPACTADA, sí, així, amb majúscules, amb la figura de Sant Francesc. I tot va començar aquí; durant l'adolescència, Jesús i Francesc esdevingueren referents; després, en la meva joventut he de confessar amb certa tristor que vaig viure força -o fins i tot diria que molt- allunyada de l'Església... però no de l'admiració i de l'amor que aquestes dues figures em seguiren inspirant.

Fa uns anys, un neguit que no sabia explicar em va dur a fer una mena de recerca espiritual. Vaig intentar indagar en filosofies orientals, però al capdavant vaig tornar a les arrels familiars i culturals reivindicant, des del respecte profund cap a altres creences, la singularitat, radicalitat i actualitat de les personalitats de Jesús i Francesc.

L'any 2018 un company i jo vam caminar des del santuari de La Verna fins a Assís i a partir d'aquí van ressorgir antigues i belles emocions. L'estiu següent, després d'haver passat per una dolorosa experiència, vaig decidir pelegrinar de Roma fins a Assís en solitud, amb la intenció de sanar les ferides. Fent camí, amb un sol de justícia o sota la pluja, en més d'una ocasió perduda, retrocedint i sense saber cap on continuar, buscant senyals que semblaven absents però malgrat tot, completant cada dia un tram. Metàfora de la vida. Caminar com a forma de pregària, de contemplació, de meditació. Amb la confiança que Jesús inspira, seguint les passes i els llocs de Francesc. Amb la motxilla mínima de coses terrenals però que dia a dia vaig anar omplint d'allò que realment val la pena: l'amor de les bones persones que em van acollir, l'esplendor de la natura que vaig aprendre a admirar, la fe, la llum... I el premi: l'arribada a Assís, amb llàgrimes d'agraïment i d'emoció, talment com quan et retrobes amb l'amic estimat que no veies des de fa tant temps!

Jesús és camí, veritat i vida...oi que sí? Jo ho vaig sentir per aquells indrets meravellosos. I Francesc em va guiar, n'estic segura. No puc més que donar les gràcies...i ja, a hores d'ara, haureu descobert com: mirant de continuar el llegat de Francesc a l'OFS.

Núria Plans Bonet, aspirant ofs

Barcelona, 23 d'abril de 2021. Sant Jordi

Convocatòria del CAPÍTOL ELECTIU DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Dia: Dissabte, 5 de juny de 2021

Per tal de complir amb les mesures de seguretat dictades per les autoritats a causa de la pandèmia, únicament podran assistir al Capítol els ministres de les fraternitats, i en cas de no poder assistir-hi, hauran de delegar el seu vot a algun germà de l'Orde.

Per poder guardar les mesures anti-covid el Capítol es celebrarà:

Lloc: Sala IFAC del convent de sant Antoni de Pàdua, carrer Santaló, 80 Barcelona

Programa:

- 9:30 Acollida
- 10:00 Eucaristia.
- 11:00h Inici reunió.
- 12:15h Pausa.
- 12:30h Represa de la reunió.

Ordre del dia:

- 1.-Salutació, a càrrec del germà Ministre Nacional
- 2.-Eleccions
- 3.-Visita Fraternal.
- 4.-Visita Pastoral.

Notes:

Es recorda que les fraternitats que no estan al corrent del pagament de la quota anual no tenen dret a vot.
És podrà seguir telemàticament

Carles Llopart, ofs
Ministre Provincial de l'Orde Franciscà Secular de Catalunya

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 2 de maig, 1er diumenge.

Diumenge 9 de maig, 2on diumenge, 9h. Assemblea. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Dimarts 11 de maig, 19,30h. Tallers d'oració amb Francesc i Clara, s'enviarà la pregària, a cada Fraternitat, per fer-la cadascú, o en fraternitat.

Diumenge 16 de maig, 3er diumenge.

Dijous 20 de maig, 20h. “Stabat Mater de Pergolesi”, per Daniela Turull, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona. En format presencial si la situació sanitària ho permet, i virtual. Es podrà seguir en format virtual. Cal inscripció prèvia a: conselldeiaics@caputxins.cat

Dissabte 22 de maig, Formació Provincial, s'avisarà oportunament la forma de concessió.

Diumenge 23 de maig, 4art. diumenge.

Queda suprimida l'Assemblea anual , per la situació sanitària. Se avisarà properament amb temps, quan és pugui celebrar.

Dissabte 5 de juny, Capítol Electiu de l'OFS de Catalunya, s'avisarà lloc i forma amb temps suficient.

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya,
Diagonal 450, 08006 - Barcelona,
Tel 635612431
ofmcatalunya@outlook.es